

E în logica competiției politice, a luptei pentru putere, ca o guvernare nouă să invoce, până la un timp, justificat sau nejustificat, „moștenirea grea”. Din acest punct de vedere, Guvernul Maiei Sandu este „privilegiat”, preluând pârgurile administrative după Plahotniuc, a cărui imagine nu poate fi spălată „cu toate apele mării”, scrie Nicolae Negru pe www.ziarulnational.md, preluat de Romanian Global News.

Dar aceasta nu înseamnă că noua putere poate să dea frâu liber imaginației, să calce peste toate liniile adevărului, a realului, a respectului pentru inteligența oamenilor, să-și aroge misiuni de neîndeplinit, de tipul împăcării lupului cu oaia sau a caprei cu varza, decât dacă nu-i pasă de soarta celor din urmă.

Oportunism conceptual

Impresia unei ușoare improvizații, a unui oportunism conceptual ne-a lăsat-o viziunea proaspătului ministru de Externe, Nicu Popescu, expusă pentru Radio „Europa Liberă”, în cadrul vizitei sale la Washington. El s-a arătat „sigur” că „putem avea o politică externă care este subordonată dorinței cetățenilor de a construi o țară mai prosperă”, sugerând astfel că politica externă de până acum nu a urmărit acest scop. „Republica Moldova este prea mică ca să-și permită să sufere din cauza unor conflicte geopolitice”, trimite o altă săgeată retorică spre predecesorii săi ministrul unui stat apărut în urma unor conflicte geopolitice și al unui guvern instalat printr-o înțelegere dintre Rusia, UE și SUA (așa afirmă Dmitri Kozak). Sigur, ar fi bine ca o clonă, inclusiv geopolitică, să nu sufere din cauza clonării. Doar nu suntem sadomasochiști, nu-i așa?

DI Popescu recurge la niște acrobații verbale stângace, pentru a demonstra că roata e rotundă. Dezvoltată, ideea nu mai pare chiar nouă, semănând mult cu tactica „agrariană”, preluată de Dodon, apoi și Plahotniuc, a vițelului (mielului) blând care profită de instinctele materne ale două vaci (oi).

„Eu cred că, într-adevăr, populația Republicii Moldova și cetățenii Republicii Moldova, o bună

parte din ei preferă o apropiere de Rusia, alții preferă o apropiere de Europa, dar în fond eu cred că, practic, toți cetățenii Republicii Moldova sunt uniți în dorința lor de a avea relații bune cu toți partenerii externi. Cei care preferă o apropiere de Rusia, practic, de cele mai multe ori nu sunt antieuropeni și nu sunt antiamericani și, prin urmare, acei cetățeni ai Republicii Moldova care preferă integrarea europeană de foarte multe ori nu sunt antirusi. Și în sensul acesta cred că un metanarativ, o platformă de politică externă care unește peste 80 la sută din cetățenii Republicii Moldova este dorința de a face țara mai prosperă, de a crea locuri de muncă și a atinge acest obiectiv prin relații corecte cu toți partenerii externi – și cu Statele Unite, și cu Uniunea Europeană, și cu România, și cu Ucraina, și cu Rusia", explică Nicu Popescu. Nu ar fi rău să fie bine, spunea în situații asemănătoare popa Smântână.

O construcție nouă pe fundament strâmb

Dacă pornim să facem o construcție nouă, este important să o punem pe fundament sănătos: relațiile cu UE și SUA nu s-au deteriorat din cauza politicii externe a guvernării precedente, ci a politicii interne, iar înrăutățirea relațiilor cu Rusia precede instaurării Guvernului Filip și chiar guvernării AIE, începând imediat ce Voronin a respins Memorandumul Kozak. Supărarea Moscovei, urmată de embargouri și taxe asupra producției moldovenești, a fost și mai mare după ce Chișinăul a semnat Acordul de asociere dintre R. Moldova și UE, în pofida avertismentelor emise de Kremlin să nu semneze. Tactica vițelului (mielului) blând a eșuat până acum, fiindcă nici Rusia, nici UE nu au binevoit să joace rolul de „vacă” („oaie”) în politica noastră externă. Îl vor juca de acum înainte? Bruxelles-ul a refuzat să discute cu Moscova pozițiile acordului, aprofundat și cuprinzător, de liber schimb dintre UE și R. Moldova. Trebuia să accepte, va accepta în viitor, așa cum insistă Moscova, printr-un punct special în proiectul acordului de guvernare PD-PSRM?

Deducem din afirmațiile noului ministru de Externe că predecesorii săi nu au fost atât de perspicace ca el, greșind în relațiile cu Rusia. Dar care sunt erorile și de ce actualul ministru nu a vorbit despre ele la momentul oportun? Nu trebuiau expulzați diplomații-spioni sau adoptate măsuri împotriva propagandei ruse? S-a greșit atunci când i s-a închis ușa în nas lui Dmitri Rogozin, aflat pe lista de sancțiuni a UE? Sau poate s-a exagerat cu rezoluția Adunării Generale a ONU privind retragerea trupelor străine de pe teritoriul Republicii Moldova, ignorându-se împotrivirea tenace a Rusiei, care clama caracterul „destructiv” al unui asemenea demers din partea Chișinăului? Nu excludem că Plahotniuc a fost animat în politica față de Rusia de unele interese personale, dar care din aceste acțiuni le-ar retrage noua guvernare pentru a fi pe placul Kremlinului?

O poveste de adormit copiii

„Metanarativul” despre „relații corecte cu toți partenerii externi – și cu Statele Unite, și cu Uniunea Europeană, și cu România, și cu Ucraina, și cu Rusia” e o poveste de adormit copiii, atâta timp cât Rusia consideră că ne aflăm în „sfera ei de influență” și urzește planuri „novorossiene”. E nevoie ca și Rusia să dorească ceea ce își dorește dl Popescu și ceilalți cetățeni moldoveni. Și prima dovadă ar fi retragerea fără condiții, așa cum prevede Rezoluția ONU, a trupelor sale de pe teritoriul Republicii Moldova. Restul e demagogie. În mod evident, ministrul Nicu Popescu nu se bazează pe studiile cercetătorului Nicu Popescu.

Dacă „metanarativul” dlui Popescu este consecința unui pact secret germano-rus, vizând soarta Republicii Moldova, cum se laudă Kozak, durata acestuia va depinde iarăși de Rusia. Dacă Berlinul și Washingtonul vor să se spele pe mâini, Moscova, ale cărei interese în regiune sunt mult mai profunde, de ordin sentimental, îi va asista cu plăcere. Din întâmplare, fiindcă Plahotniuc nu a trădat de data aceasta (are el destule alte păcate, la care ne vom referi în comentariile viitoare), ea nu și-a dus la îndeplinire întreg scenariul, a pus mâna „doar” pe apărarea și securitatea Republicii Moldova, pe care le va „coordona” în folosul său. Altfel Nicu Popescu nu mai ajungea ministru de Externe și „metanarativul” respectiv îi revenea altcuiva.

De grija burții noastre

Înțelegem că noua guvernare se află în efort creativ de a scoate „geopolitica” din discuțiile publice, fiindcă Plahotniuc a profitat de ea pentru a se menține la putere. Dar Dodon și alții au profitat mai puțin? De ce să nu interzicem discuțiile politice în general, fiindcă unii politicieni profită de ele în scopuri oligarhice sau de partid? Refuzul de a discuta și investiga dacă banii lui Dodon și PSRM vin din Rusia e un început promițător în acest sens, căci s-ar putea descoperi că Plahotniuc nu e singurul mare „căpcăun” și poate chiar nu e cel mai mare.

Să recunoaștem însă că nici cenzura pe teme geopolitice în scopuri „nobile”, de grija burții noastre, nu e nouă, amintindu-ne de anii post-independență, când unii, nu fără sugestie externă, ne sfătuiau să încetăm discuțiile despre denumirea limbii, să nu ne pese cum se cheamă, ci dacă avem ce pune pe limbă. A opri discuțiile pe teme sensibile, înseamnă a opri democrația, tabere opuse existând în orice societate. Prin conflicte rezolvate în mod pașnic democrația se dezvoltă, societatea evoluează. Stabilitatea guvernării acumisto-socialiste poate fi asigurată temporar, prin compromisuri reciproce, nu astupând gura celorlalți.

Nicolae Negru: Metanarativul despre viței și vaci, miei și oi

Scris de Chișinău, România de Est (Basarabia) / Romanian Global News
Marți, 25 Iunie 2019

De ce ne-am ascunde după deget: ca Republica Moldova, un produs geopolitic, să nu sufere din cauza conflictelor geopolitice, ca să fie lăsată în pace de Rusia, trebuie aplicată o soluție geopolitică: fie devine membră UE, fie se reunește cu România. Care din aceste soluții este mai realistă, optimă, trebuie să decidă doar alegătorii, nu Moscova cu Berlinul.